

De grens van morgen

Marlie Zweers

@alle rechten voorbehouden

Over de auteur:

Sommige dromen blijven dromen. Andere worden verhalen. Marlie Zweers groeide op met twee grote wensen: ooit een hotel bezitten en ooit een boek schrijven. Vandaag leeft zij beide dromen. Samen met haar man Hans runt zij een succesvolle onderneming in appartementen verhuur en Bed & Breakfast in Zwolle en Meppel. Maar tussen gasten, ontvangen en het dagelijkse leven bleef één wereld altijd roepen: die van fantasie, magie en verhalen. Met steun van haar dochter Gaby en haar man Hans familie schreef Marlie een fantasy reeks over liefde, kracht, keuzes en het vinden van je ware zelf. Want soms ontstaan de mooiste werelden... uit een droom die je nooit hebt losgelaten.

Hoofdstuk 1 – Een gewone schooldag

Bo had geen zin in geschiedenis. Dat was op zichzelf niets bijzonders. Ze had wel vaker geen zin in geschiedenis, vooral niet op vrijdag tijdens het laatste uur, wanneer de minuten op de klok tergend langzaam voorbijgingen en zelfs het uitzicht op de grijze flats aan de overkant interessanter leek dan wat meneer De Wit vertelde.

‘De economische hervormingen van 2041 waren noodzakelijk omdat de overheid destijds al te maken kreeg met een steeds groter tekort aan—’

Hij stopte midden in zijn zin.

Bo keek op van haar schrift. Eerst dacht ze dat hij weer zo'n overdreven stilte liet vallen omdat er volgens hem niet goed genoeg werd geluisterd. Dat deed hij vaker. Dan bleef hij zwijgend voor de klas staan totdat ook de laatste leerling doorhad dat hij wachtte. Maar deze keer keek meneer De Wit helemaal niet naar de klas. Hij stond met zijn gezicht naar het raam.

‘Wat is dat?’ vroeg Amir achter in het lokaal.

Nu draaiden meer leerlingen zich om. Bo zat aan de raamkant en hoefde alleen haar hoofd opzij te draaien. Eerst zag ze niets bijzonders. De hoge flats, het winkelcentrum verderop, auto's die langzaam door de drukke straten reden en daarboven de grijze lucht die al de hele dag regen beloofde zonder dat er een druppel viel.

Toen hoorde ze het.

Een laag, dreunend geluid dat snel sterker werd. Het was niet het normale geluid van een vliegtuig dat ergens hoog boven de stad vloog. Dit kwam dichterbij. Veel dichterbij.

‘Gevechtsvliegtuigen,’ zei Amir verbaasd.

Drie toestellen schoten zo laag over de school dat de ramen begonnen te trillen. Een paar leerlingen lachten en iemand sprong onmiddellijk overeind met zijn telefoon in zijn hand.

‘Gast, film dit!’

Nog twee vliegtuigen volgden en daarachter verschenen helikopters. Het lachen in het lokaal verstomde langzaam. Zelfs Amir liet zijn telefoon zakken.

Meneer De Wit liep naar het raam. ‘Iedereen blijft zitten.’

Dat had hij beter niet kunnen zeggen, want binnen enkele seconden stond bijna de halve klas. Bo ook. Beneden op straat stopten auto's. Mensen stapten uit en keken omhoog. Een bus bleef midden op het kruispunt staan, waardoor een auto erachter bijna tegenaan reed. Fietsers stopten op het trottoir. Niemand leek te begrijpen wat er gebeurde.

Toen klonken de eerste schoten.

Bo kende het geluid alleen uit films en games, maar toch wist ze onmiddellijk wat het was. Korte, harde knallen, gevolgd door een stilte die maar een paar seconden duurde voordat er opnieuw werd geschoten.

Meneer De Wit werd lijkbalek. ‘Weg bij de ramen!’

Een seconde lang reageerde niemand. Daarna leek iedereen tegelijk in beweging te komen. Stoelen schoven over de vloer, iemand stootte een tafel om en verschillende leerlingen begonnen door elkaar heen te praten. Op hetzelfde moment piepten bijna alle telefoons in het lokaal.

Bo pakte de hare.

NATIONALE NOODMAATREGEL

Meer kreeg ze niet te lezen. Er klonk ergens buiten een explosie en het gebouw schudde zo hevig dat ze zich aan een tafel moest vasthouden.

Een meisje begon te gillen.

Vanuit de gang klonk geschreeuw.

‘Iedereen blijven waar je bent! Handen zichtbaar! Geen verzet!’

De stem was hard en onnatuurlijk luid, alsof iemand door een megafoon sprak.

‘Wat gebeurt er?’ fluisterde het meisje naast Bo.

Niemand antwoordde.

Bo keek opnieuw naar buiten. Militaire voertuigen reden de straat in en stopten voor de school. Deuren vlogen open en mannen en vrouwen in zwarte uniformen sprongen naar buiten. Sommigen renden naar de ingang van het gebouw, anderen verspreidden zich over de straat.

Een vrouw liep met een klein kind aan haar hand over het trottoir. Ze leek niet eens te weten waar ze naartoe moest. Een militair draaide zich naar haar toe en riep iets wat Bo achter het glas niet kon verstaan.

De vrouw bleef staan.

Haar handen gingen langzaam omhoog.

Een schot.

Bo zag haar vallen.

Het kind bleef naast haar staan.

Een tweede schot.

Bo deed geschrokken een stap achteruit. Haar maag trok samen en even leek het alsof ze geen lucht meer kreeg.

‘Nee...’

Meer kwam er niet uit haar mond.

‘Op de grond!’ schreeuwde meneer De Wit. ‘Iedereen op de grond!’

Voordat iemand kon reageren, vloog de deur van het lokaal open. Twee militairen kwamen binnen. Zwarte uniformen, helmen, zware schoenen en wapens die niet naar de grond wezen, maar rechtstreeks naar hen.

‘Leeftijden!’ riep een van hen.

Meneer De Wit ging voor zijn leerlingen staan en hief zijn handen. ‘Het zijn kinderen.’

‘Leeftijden!’

‘Zestien en zeventien. Een paar zijn achttien.’

De militair keek de klas rond. Zijn gezicht was nauwelijks zichtbaar achter het vizier van zijn helm. ‘Iedereen tussen tien en vijfentwintig gaat mee. Onmiddellijk.’

‘Waarheen?’ vroeg meneer De Wit.

Het wapen draaide naar hem toe.

‘U niet.’

Het schot was oorverdovend.

Meneer De Wit zakte in elkaar. Achter hem liep een donkere streep over het witte bord voordat zijn lichaam op de grond terechtkwam.

Een meisje gilte. Iemand begon te huilen.

Bo dacht niet meer na.

Ze rende.

Niet naar de gewone deur, want daar stonden de militairen. Achter in het lokaal zat een tweede deur naar het practicumlokaal. Ze wist niet eens of die open was, maar ze rukte aan de klink en tot haar verbazing ging hij mee.

‘Stilstaan!’

Bo sloeg de deur achter zich dicht en rende tussen de tafels door. Haar hart bonsde zo hard dat ze nauwelijks iets anders hoorde. Aan de andere kant van het practicumlokaal vond ze een nooddeur. Ze duwde hem open en kwam in een smalle gang terecht.

Links of rechts?

Ze koos links.

Achter haar vloog de deur open.

‘Stop!’

Bo rende harder. Haar tas gleed van haar schouder. Ze voelde de riem nog even langs haar arm schuren, maar liet hem vallen. Alleen haar telefoon hield ze krampachtig vast.

Voor haar verscheen een trap. Beneden betekende naar buiten en buiten stonden de militairen. Boven was de derde verdieping, die al maanden grotendeels leegstond vanwege een verbouwing.

Ze rende omhoog.

Op de derde verdieping hingen stukken plastic voor enkele deuropeningen. Bouwmaterialen lagen tegen de muren en overal hing de geur van stof en verf. Bo dook het eerste lokaal binnen dat ze tegenkwam. Leeg. Geen plek om zich te verstoppen. Ze rende verder en zag achterin een kleine opslagruimte. Ze trok de deur open, stapte naar binnen en sloot hem zo zacht mogelijk achter zich.

Donker.

Bo kroop achter een stapel oude bureaus en drukte haar hand tegen haar mond. Haar hele lichaam trilde. Ze hoorde voetstappen in de gang. Langzaam kwamen ze dichterbij.

Niet bewegen.

Niet ademen.

De voetstappen stopten voor de deur.

Bo kneep haar ogen dicht.

De deur ging open en een smalle strook licht viel over de vloer. Ze zag een paar zwarte laarzen. Een paar seconden gebeurde er niets. Daarna draaiden de laarzen zich om. De deur viel dicht en de voetstappen verdwenen.

Bo bleef zitten.

Ze wist niet hoe lang. Misschien tien minuten. Misschien een uur. Tijd leek niet meer te bestaan. Beneden hoorde ze geschreeuw, motoren en af en toe een schot. Later verdwenen de stemmen. Daarna de motoren. Uiteindelijk werd het stil.

Pas toen haar benen pijn begonnen te doen van het zitten, durfde ze overeind te komen. Ze opende voorzichtig de deur en keek de gang in.

Niemand.

Aan het einde van de gang liep ze naar een raam. De straat beneden zag eruit alsof er een oorlog was uitgebroken. Auto's stonden midden op de weg, sommige met geopende deuren. Overal lagen fietsen. Verderop steeg rook op. En er lagen mensen. Bo dwong zichzelf niet te kijken of ze bewogen.

Ze pakte haar telefoon.

Geen bereik.

Alleen de noodmelding stond nog op haar scherm. Met trillende vingers opende ze hem.

Met onmiddellijke ingang is de Nationale Herstelwet van kracht. Alle inwoners worden verzocht volledige medewerking te verlenen. Personen tussen tien en vijfentwintig jaar worden overgebracht naar nationale opvang- en opvoedingscentra. Verzet tegen de Herstelwet wordt beschouwd als een misdrijf tegen de staat.

Bo las het opnieuw.

En nog een keer.

Opvang- en opvoedingscentra.

Alsof het om een schoolreisje ging. Alsof meneer De Wit niet voor haar ogen was doodgeschoten. Alsof die vrouw en dat kleine kind niet midden op straat waren vermoord.

Waarom?

Wat hadden ze gedaan?

Ze wilde haar moeder bellen. Haar vader. Haar oma. Iemand. Maar haar telefoon bleef aangeven dat er geen netwerk beschikbaar was.

Toen hoorde ze een geluid dat er eerder niet was geweest.

Een zacht gezoem.

Bo keek naar buiten.

Tussen de gebouwen bewoog iets zwarts. Eerst dacht ze dat het een kleine helikopter was, maar toen het dichterbij kwam zag ze wat het was.

Een drone.

Veel groter dan de drones die mensen gebruikten om foto's te maken. Onder het toestel hing een camera die langzaam van links naar rechts draaide. De drone vloog langs de ramen van het gebouw alsof hij kamer voor kamer controleerde.

Bo deed onmiddellijk een stap achteruit.

Te laat.

De drone stopte.

De camera draaide.

Recht naar haar.

Een rood lampje begon te knipperen.

‘Shit.’

Bo rende.

Ze stormde de gang door en nam de trap naar beneden, maar stopte op de tweede verdieping toen ze buiten opnieuw het zware geluid van motoren hoorde. Ze kwamen terug. Misschien had de drone haar al doorgegeven.

Ze rukte de eerste deur open. Een leeg lokaal. Geen goede schuilplaats. De volgende deur zat op slot. De derde leidde naar een oude opslagruimte.

Bo glipte naar binnen en trok de deur achter zich dicht.

Er stonden een paar hoge metalen kasten tegen de muur, verder bijna niets. Geen tafels om onder te kruipen, geen gordijnen, geen tweede uitgang.

Ze keek omhoog.

Boven op de kasten.

Misschien.

Ze schoof een stoel naar voren, klom erop en trok zichzelf met moeite omhoog. Haar vingers grepen de rand van de kast vast. Ze zwaaide één been omhoog en wilde zich verder optrekken toen ze plotseling verstijfde.

Er lag iemand.

Op de kast naast haar.

Een jongen.

Hij staarde haar met minstens zoveel schrik aan als zij hem. Bo opende haar mond, maar voordat ze kon gillen bracht hij snel een vinger naar zijn lippen.

‘Niet,’ fluisterde hij.

Buiten klonk het gezoem van de drone.

Bo trok zichzelf helemaal omhoog en ging plat op haar buik liggen. De jongen deed hetzelfde. Nog geen meter lag er tussen hen in.

Toen hoorden ze beneden een deur dichtslaan.

Stemmen.

Zware voetstappen.

Ze waren terug.

Bo keek naar de onbekende jongen. Hij had donker haar, een smal gezicht en een snee boven zijn wenkbrauw waar opgedroogd bloed langs zijn slaap zat. Hij zag er iets ouder uit dan zij.

‘Derek,’ fluisterde hij.

Bo fronste even voordat ze begreep dat hij zijn naam bedoelde.

‘Bo.’

De voetstappen kwamen dichterbij.

Derek keek naar de deur en daarna weer naar haar. ‘Als ze ons vinden, ga ik niet mee.’

Bo dacht aan meneer De Wit. Aan de vrouw op straat. Aan het kind naast haar.

Een uur geleden had ze nog gedacht dat geschiedenis het ergste was wat haar die dag kon overkomen.

Nu wist ze niet eens of haar ouders nog leefden.

‘Ik ook niet,’ fluisterde ze.

De voetstappen stopten aan de andere kant van de deur.

Bo hield haar adem in.

Heel langzaam bewoog de klink naar beneden.

Hoofdstuk 2 – De stad wordt stil

De klink bleef een paar seconden naar beneden gedrukt. Bo lag roerloos boven op de kast, haar wang tegen het koude metaal en haar handen plat naast haar hoofd. Derek lag op de kast ernaast en keek haar zwijgend aan. Ze durfde nauwelijks adem te halen. Haar hart bonsde zo hard dat ze zich afvroeg of iemand beneden het kon horen.

De deur ging open.

Zware voetstappen kwamen de ruimte binnen. Bo zag niets van de persoon die daar liep, alleen een streep licht uit de gang die over de vloer viel.

‘Leeg.’

Een tweede stem klonk verder weg. ‘Volgende.’

De voetstappen verdwenen. De deur bleef openstaan, maar niemand kwam terug. Derek legde een vinger tegen zijn lippen toen Bo voorzichtig haar hoofd optilde. Wachten. Ze wist niet hoelang ze daar lagen. Haar armen begonnen pijn te doen en één been sliep, maar ze durfde niet te bewegen. Pas toen het gebouw lange tijd volledig stil was gebleven, liet Derek zich voorzichtig van de kast zakken. Hij zette de stoel terug en hielp Bo naar beneden.

‘Dat scheelde weinig,’ fluisterde ze.

‘Dan weten we in ieder geval dat dit werkt.’

‘Wat?’

‘Hierboven liggen. Ze kijken niet omhoog.’

Bo keek naar de hoge kasten. ‘Deze keer niet.’

Derek reageerde niet. Hij liep naar de deur, luisterde en keek voorzichtig de gang in. Pas daarna wenkte hij dat ze mee kon komen.

De school leek niet meer op de school waar Bo die ochtend naar binnen was gelopen. Overal stonden deuren open. Stoelen lagen omver, schriften en boeken lagen verspreid over de vloeren en in de gang lag een eenzame sportschoen. De eigenaar was nergens te zien.

‘We moeten eten zoeken,’ zei Derek.

Bo keek hem verbaasd aan. ‘Eten?’

‘We weten niet hoelang we hier zitten.’

Ze wilde zeggen dat ze naar huis wilde. Dat haar moeder zich waarschijnlijk doodongerust maakte en haar vader haar overal zocht. Ze wilde zeggen dat ze helemaal niet van plan was hier te blijven. Toen dacht ze aan de vrouw en het kind op straat, aan meneer De Wit en aan de militairen die zonder aarzelen hadden geschoten.

Misschien was naar huis gaan helemaal geen mogelijkheid meer.

Ze gingen eerst naar de lokalen waar de leerlingen waren weggehaald. Bo bleef staan toen ze bij haar eigen klas kwam. Meneer De Wit was verdwenen. Alleen het bloed op de vloer en een donkere vlek onder aan het bord waren achtergebleven.

Derek liep langs haar naar binnen en pakte de eerste rugzak die hij zag. ‘Kijk in de tassen.’

‘Dat zijn de spullen van anderen.’

‘Dat weet ik.’

‘We kunnen toch niet zomaar—’

Hij keek haar aan. ‘Bo, ze komen voorlopig niet terug voor hun boterhammen.’

De woorden kwamen harder aan dan hij waarschijnlijk bedoelde. Bo keek naar de tafels. Sommige leerlingen waren meegenomen. Misschien leefden ze nog. Misschien zaten ze al in een van die opvangcentra waarover de militair had gesproken. Anderen hadden geprobeerd zich te verzetten. Ze wilde niet bedenken wat er met hen was gebeurd.

Ze bukte zich en opende een tas.

Een broodtrommel, een appel en twee pakjes drinken.

Daarna ging het snel. In bijna ieder lokaal stonden tassen. Ze vonden brood, fruit, koekjes, repen, flesjes water en genoeg pakjes drinken om voorlopig niet bang te hoeven zijn voor honger. In de personeelskamer vonden ze nog meer. Koffie, thee, soep, crackers en houdbare melk. Derek verzamelde alles wat niet snel bedierf en bracht het naar een lokaal aan de binnenzijde van het gebouw, zonder ramen naar de straat.

Daar maakten ze hun schuilplaats.

Die eerste nacht sliep Bo nauwelijks. Ze lag op een paar jassen die ze uit de garderobe hadden gehaald en luisterde naar de stad. Het schieten hield niet op. Soms klonk er één schot, soms een hele reeks achter elkaar. Af en toe hoorden ze geschreeuw. Daarna werd het even stil en begon het ergens anders opnieuw.

Derek lag een paar meter verderop. Bo kon in het donker alleen de omtrek van zijn lichaam zien.

‘Ze zijn nog steeds bezig,’ fluisterde ze.

‘Ja.’

‘Waarom?’

Derek antwoordde niet.

Bo sloot haar ogen, maar iedere keer als ze bijna in slaap viel, klonk er opnieuw een schot. Tegen de ochtend wist ze niet of ze überhaupt had geslapen.

De volgende dag ging het door.

Ze bewogen zo weinig mogelijk door het gebouw en kwamen alleen bij de ramen wanneer het echt nodig was. Vanuit een klein raam in het trappenhuis konden ze een deel van de straat zien zonder zelf gemakkelijk zichtbaar te zijn. Bo keek nooit langer dan een paar seconden.

Militaire vrachtwagens reden af en aan. Mensen werden uit huizen gehaald. Soms liepen ze zelf naar buiten met hun handen boven hun hoofd, soms werden ze meegesleept. Jongeren werden in bussen gezet. Bo zag kinderen die nauwelijks ouder konden zijn dan tien of elf. Sommigen huilden en probeerden terug te rennen naar hun ouders. De militairen duwden hen zonder aarzelen de voertuigen in.

De volwassenen verdwenen in andere vrachtwagens.

Niet allemaal.

Op een gegeven moment zag Bo een vrouw in verpleegkleding uit een flat komen. Een militair controleerde haar identiteitsbewijs en stuurde haar vervolgens naar een andere groep. Een man in een witte jas mocht eveneens blijven staan.

‘Waarom worden zij niet meegenomen?’ vroeg Bo.

Derek keek langs haar naar buiten. ‘Geen idee.’

Later vonden ze het antwoord.

Een van de telefoons die in de lokalen was achtergebleven kon nog verbinding maken met het noodnetwerk. Gewone nieuwssites werkten niet meer. Sociale media waren onbereikbaar en bellen lukte evenmin. Alleen berichten van de overheid kwamen door.

NATIONALE HERSTELWET

Derek scrolde door de tekst terwijl Bo naast hem zat.

‘Hier. Luister. “Om de continuïteit van de samenleving te waarborgen worden personen met essentiële functies vrijgesteld van de algemene bevolkingsmaatregelen.”’

‘Wat zijn essentiële functies?’

Hij scrolde verder. ‘Artsen, verpleegkundigen, medewerkers in de energievoorziening, voedselproductie, transport, landbouw en aangewezen industrieën.’

Bo staaarde naar het scherm. ‘Dus als je dokter bent, mag je blijven leven?’

‘Zo te zien wel.’

‘En alle anderen niet?’

Derek las verder. Zijn gezicht veranderde.

‘Wat?’

Hij gaf haar de telefoon.

Bo las de volgende alinea langzaam. Mensen die langdurige medische zorg nodig hadden, ernstig ziek waren of volgens de overheid niet meer konden bijdragen aan de wederopbouw van het land, vielen onder de zogenaamde beëindigingsregeling.

‘Wat betekent dat?’

Derek keek haar aan. ‘Dat weet je.’

‘Nee.’

‘Bo.’

‘Er staat niet dat ze die mensen vermoorden.’

‘Ze noemen het alleen anders.’

Ze keek opnieuw naar de tekst. Beëindigingsregeling. Het woord was zo zakelijk dat het bijna onschuldig klonk.

‘Mijn oma heeft hartproblemen,’ zei ze zacht. ‘Ze woont hier in de stad.’

Derek zei niets.

‘Misschien telt dat niet.’

‘Misschien.’

Ze hoorde aan zijn stem dat hij haar alleen maar niet wilde tegenspreken.

Op de tweede dag werden de schoten iets minder. Daarvoor kwamen vrachtwagens in de plaats. Grote gesloten wagens reden langzaam door de straten en mensen in beschermende kleding begonnen de lichamen weg te halen. Bo zag zwarte zakken op brancards verdwijnen. Soms waren er zoveel dat ze op elkaar in de vrachtwagens werden gelegd.

De wagens reden allemaal dezelfde kant op.

‘Waar brengen ze ze heen?’ vroeg ze.

Derek keek naar de weg en werd bleek. ‘Het crematorium.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Mijn opa is daar gecremeerd. Die weg gaat rechtstreeks naar het industriegebied.’

Later verscheen de rook. Een donkere waas bleef urenlang boven dat deel van de stad hangen. Zelfs toen de wind draaide, bleef er nieuwe rook komen.

Bo keek er daarna niet meer naar.

Op de derde dag hadden ze een routine ontwikkeld. Overdag bleven ze zoveel mogelijk in de lokalen aan de binnenzijde van het gebouw. Ze aten wat als eerste zou bederven en bewaarden koekjes, repen, crackers en drinken voor later. Ze gebruikten de toiletten zolang er nog water was en bewogen alleen door de gangen als ze zeker wisten dat het veilig was.

De drones waren het grootste probleem.

Ze vlogen voortdurend langs de school. Soms hoog boven het gebouw, soms zo laag dat Bo de camera onder het toestel kon zien draaien. Zodra ze het gezoem hoorden, stopten zij en Derek met alles wat ze deden.

Eén keer kwam er een drone door een kapot raam naar binnen.

Bo en Derek zaten op dat moment in de toiletruimte. Ze hoorden het apparaat langzaam door de gang bewegen. Het gezoem stopte af en toe, waarna het weer verderging.

‘Omhoog,’ fluisterde Derek.

Bo ging op de gesloten toiletpot staan en trok haar voeten op. Derek deed hetzelfde in het hokje naast haar. Als de drone onder de deuren keek, mocht er niets te zien zijn.

Het gezoem kwam dichterbij.

Bo hield haar hand voor haar mond.

Een rood licht gleed onder de deur door. Het bewoog langzaam over de tegelvloer en bleef even stilstaan. Bo voelde haar benen trillen, maar dwong zichzelf stil te blijven.

Toen verdween het licht.

Het gezoem werd langzaam zachter.

Ze wachtten nog minuten voordat Bo haar voeten weer op de grond durfde te zetten.

‘Ik haat die dingen,’ fluisterde ze.

‘Ik denk niet dat ze jou erg aardig vinden.’

Ze keek naar het hokje naast haar. ‘Was dat een grap?’

‘Misschien.’

Voor het eerst sinds alles was begonnen moest ze lachen. Heel zacht en maar een paar seconden, maar toch voelde het vreemd. Alsof lachen niet meer hoorde in een wereld waarin buiten mensen werden vermoord.

Op de vierde dag aten ze de laatste boterhammen die nog enigszins eetbaar waren. Ze hadden voldoende voedsel voor de komende dagen en waarschijnlijk nog langer als ze zuinig deden.

‘We zouden hier best een tijdje kunnen blijven,’ zei Bo.

Derek schudde zijn hoofd. ‘Dat moeten we niet doen.’

‘Waarom niet? Ze denken dat de school leeg is.’

‘Voorlopig.’

‘Buiten is het veel gevaarlijker.’

‘Dat weet ik.’